

Cum mergea veselă cântând un cântecel, de după un stejar îi ieși înainte un lup mare și firos. Fata, neascultând sfatul mamei, se opri și stătu de vorbă cu lupul. Îi povesti de casa bunicuței și de suferința ei, apoi dădu să plece. Lupul însă o îndemnă să mai zăbovească prin pădure și să-i culeagă bunicuței flori din poienită.

În pat, bunica părea cu totul schimbată. Fata se miră de mâinile ei mari, de urechile care păreau prea ascuțite și de ochii care aveau o căutătură lacomă și răutăcioasă. Când Scufița Roșie o întrebă de ce are gura atât de mare, lupul se repezi la ea și o înghiți cât ai clipi. Apoi se culcă mulțumit și adormi.

A fost odată o fetiță pe care toată lumea o îndrăgea pentru dragălașenia ei. Bunică-sa o iubea și ea foarte mult și îi împletise o scufiță roșie, de care copila nu se mai despărțea. De atunci, toată lumea o numea Scufița Roșie. Într-o zi, bunicuța, care locuia departe, în pădure, se îmbolnăvi și mama o trimise pe fetiță să-i ducă bunicii ceva de mâncare.

